

Breve fra Ole Andreasen til sin Moder, sine Søskende, Svoger og Venner.

1.

Helsingør 28. Marts 1848.

Gode Venner!

Jeg vil skrive til jer, mens jeg er her i Byen. Jeg ved endnu ikke, hvor længe jeg bliver her, for vi venter hver Dag på Ordre at rejse til Holsten.

Jeg skal have købt mig et Par nye Sko, for det er muligt, at vi kommer til at marchere det meste af Vejen. Helsingørs Borgere har dog tilbudt 150 Vogne til at køre os til Roskilde. Man kan på den måde se, hvilken Glæde de føler for os, og hvilket Had enhver Dansker har til de Tyske, som uden grund har gjort oprør imod deres Herre og Konge.

Tiden er kort, og jeg kan ikke skrive så meget, som jeg havde Lyst til, men jeg hilser jer på det kærligste. Jeg vil også sende jer en Sang, som vi alle har fået. Ordene er nok til at opmuntre enhver ærlig Soldat, som er dansk af Hjertet og som elsker sin Konge og Fædreland.

*Slesvig Tysken ej må have
Da var Alt af Lave.*

Penge mangler jeg ikke, for jeg har stadig Sedler i min Tegnebog. Levvel! det ønskes af mig.

Ole Andreasen

2.

Geltoft 14. April 1848.

Kære Venner!

Jeg ved, at I længes meget efter at høre fra mig, og det glæder mig at jeg har Tid til at skrive en lille hilsen om, hvordan det går mig. Jeg er ved godt Helbred, og det takker jeg Gud for, da det ikke er godt at være syg i et fremmed Land.

Vi lever et uroligt Liv, og jeg har ikke været af Tøjet, siden vi kom til Sønderborg den 3. April. Man kan ikke lægge sig til Ro i et fjendtligt Land, men må være klar til at rykke ud, når som helst.

I har sikkert hørt om Slaget ved Flensborg, hvor Tyskerne fik det første Knæk. Deres Tab anslås til omkring 1500 Mand Døde, Fangne og Sårede. 800 blev straks ført til København, men de Såredes og Dødes Antal kender jeg ikke helt sikkert. Men jeg ved, at Tyskerne ikke kun kastede Våbnene fra sig, men de kastede også Frakke og Hue (som de havde været så overmodige at sætte et Dødningehoved på) og løb gennem Byen som piskede. Nogle skjulte sig i Husene i Byen, men vi opsnusede og fangede mange af dem. Jeg var ikke med i Slaget for vores Korps kom en halv Time for sent, men ellers ville vi have taget de fleste af Tyskerne til fange eller skudt dem ned. Kun få Danske var døde og en 40 Stykker sårede, så det var kun lidt imod det Tab, som Fjenden led.

Vi er nu på March til Slesvig og Rendsborg og skal gå både Nat og Dag, da vi vil efter dem så hurtig som mulig. Men vi standses nogle gange, for de borer Prammene i Sænk og kaster Broerne af, så ikke kan forfølge dem så hurtigt.

Jeg vil afbryde min Skrivelse, da jeg ikke har meget Tid, og jeg har før begyndt 2 Breve, men jeg har ikke fået dem færdig, før Marchorden lyder, og så har jeg måttet stoppe. Jeg beder Jer hilse alle Bekendte fra mig, og jeg ønsker at I alle er raske til vi ses igen. Lev vel! det ønskes af mig.

Ole Andreasen.

3.

Slesvig 19. April 1848.

Gode Venner!

Jeg vil i dette korte brev fortælle jer, at jeg Gudskelov er ved godt Helbred, og det ville glæde mig at høre det Samme fra jer. Der er mange, som har fået Brev hjemmefra, og det vilde glæde mig meget, hvis jeg også snart kunne få at vide, hvordan det går med Arbejdet, og om I snart har sået. Vi har et yndigt Forårsvejr her, og jeg håber også, I derhjemme har godt Vejr til Arbejdet.

Hvad Krigen angår, så kan jeg ikke fortælle mere, end hvad I ved derhjemme. Siden Slaget ved Flensborg har vi ikke haft noget Sammenstød med Fjenden, bortset fra sidste Nat, da de Fjendtlige havde taget nogle af vore Dragoner, som var kommet inden for Fjendens Linjer, men jeg ved ikke, hvor mange de har fået. Nogle siger 10 eller 12, men er kun lidt sammenlignet med den Skade, som vi har givet Fjenden. Det er ikke kun de Faldne og Fangne ved Flensborg og mange Læs af Våben og Udstyr, men det er også masser af Kvæg, som hver Dag bliver slagtet til os. I forrige Uge var vi i Cappel, hvor vi tog 600 Geværer, som Tyskerne havde skjult der, og i disse Dage har vi også fundet en hel Del Våben.

Den tyske Hær er kun et Par Mil herfra, da de er rykket ud af Rendsborg Fæstning. Vi ønsker hurtigt at komme i Kamp med dem, for det er kedsommeligt at gå hver Dag og vente på Udfaldet, uden at vide, hvornår man kan blive færdig med dem. Når vi har fået Marchordre er alle Mand gået med stor Lyst. Alle Steder vi er kommet, har de hejst det danske Flag, undtagen her i Byen og i Cappel, hvor vi ikke nød den gode Modtagelse som de øvrige Steder. Men det er naturligt, at jo længere man kommer ind Holsten, jo mere fjendtlige bliver de. Det Gode de gør os, det gør de mere af Frygt end af Velgørenhed.

I aftes drak jeg og Thyge og den store Peer og mange flere fra Jægerspris nogle Flasker Vin til Velkomst her i Byen. Jeg har ikke hørt, at Nogen fra Jægerspris kom til skade i Slaget, selvom de Fleste var med.

Jeg beder Jer om ikke at sørge over mig, for jeg er ved godt Mod. Hils alle gode Venner fra mig. Lev vel! det ønskes af mig.

Ole Andreasen Jægerspris.

4.

Slesvig 26. April 1848.

Kære Moder og Venner!

Jeg er Gud være lovet i Live og ved godt Helbred, men desværre i preussisk Fangenskab. Vi bliver behandlet ganske godt efter Omstændighederne.

Jeg regner med, at I har Hørt, hvordan det er gået os her ved Slesvig. Første Påskedag om Morgenen Kl. 8.30 begyndte Slaget lidt Syd for Slesvig, hvor vi blev trængt tilbage af en stor Overmagt af Preussere. Vi trak os lidt efter lidt ud Nord for Byen, og Slaget sluttede først, da Natten kom. En Fjerdedel af 2. Jægerkorps 1. Kompagni faldt den Dag, og dem der overlevede var nær blevet dræbt Dagen efter, hvor næsten hele 2. Jægerkorps blev ødelagt.

Vi blev tilbage på Feltvagt for at sikre Hæren i Ryggen, og før vi vidste af det, var vi omringet fra alle Sider. Kampen var hidsig på begge Sider, men til sidst blev vi overmandet og taget til Fange.

Vi er nu på Gottorp Slottet i Slesvig, men vi regner med, at vi kommer til Rendsborg, hvor vi nok skal være til Krigen er forbi. Jeg ville ønske, at det snart var forbi, for jeg tror også, at I derhjemme kan mærke Krigens Besværlighed. Vi er en hel Del Fanger, men jeg skammer mig ikke over af at lade os tage, for vi kæmpede tappert, så længe det var muligt. Vi blev omringet af både Infanteri, Kavaleri og Artilleri, så vi indså til sidst det Umulige i at forsvare os længere. De fleste af vores Officerer er faldet. Jeg kan ikke give noget Tal på Døde og Sårede, men jeg ved det er mange på begge Sider.

Jeg beder jer om ikke at være for bedrøvede for mig, for nu er jeg i det mindste sikker for de fjendtlige Kugler. Jeg ville dog hellere være fri og slås for min Konge og mit Fædreland eller falde med Ære end at være Fange. Men man må være glad for den Skæbne, som Gud har givet en.

Jeg beder jer hilse alle gode Bekendte og også hilse Peder Andersen ved Fasanhaven fra hans Søn Lars, som også er Fange som mig. Jeg ved ikke, om Hønsekræmmerens Anders blev skudt i den sidste Træfning, eller om han er undsluppet, for der slap en Del væk.

Lev vel! det ønskes af mig.

Ole Andreasen.

5.

Stade 13. Juli 1848.

Kære Venner!

Da Tiden her går langsomt, så vil jeg for at dræbe Kedsomheden skrive et Par Ord til jer og fortælle, hvordan jeg har det i mit Fangenskab.

Jeg er rask og har det efter Omstændighederne ganske godt. Vi har det langt bedre end Rygterne siger. Vi har Musik, Skuespil og mange Løjer, som vi naturligvis selv må sørge for. Det er ikke er altid efter den fineste Smag, men de spreder dog Tankerne så længe de varer. Vi har fuldstændig Frihed — dog kan vi ikke gå ud. Man kan spadsere hele Pladsen igennem, lige fra den ene Skildvagt til den anden – knap 80 Skridt.

Jeg håber, at Gud vil se i Nåde til det uskyldige Danmark, og befri det fra de tyske Voldsmænd, som kun bringer Død og Ulykker, og som kun er kommet for at undertrykke os. Men enhver Soldat med dansk Hjerte vil med Fornøjelse vil ofre den sidste Blodsdråbe for Konge og Fædreland.

Jeg tror, at når enhver dansk Soldat fægter så godt og sender så mange Tyskere til Evigheden, så skal de nok bevare Danmarks Ære og vise, at den vores Slægt er lige så gode som vore Forfædre, som altid har frelst vort Fødeland i Trængslens Stund.

Jeg beder jer at hilse min Moder, Søsken, Svoger og Venner og sige, at jeg har det ganske godt. Vi have det ikke så skidt, som Folk i Danmark tror.

Hils min Moder og sig, at jeg har fået de 5 Rigsdaler, som er blevet sendt til mig. Jeg har også en Hilsen fra Morten til Frants og til hans Forældre – han er ved godt Helbred.

Lev vell! det ønskes af mig, jeres Ven.

Ole Andreasen Jægerspris.

6.

Faaborg 16 September 1348.

Kære Moder!

Den 4. kom den for os så glædelige Dag, at vi fik vores Frihed fra det tyske Fangenskab. Samme Dag blev sejlet med Dampskib ført til Altona, hvor vi overnattede, og næste Morgen blev vi kørt med Jernbanen til Rendsborg, hvor vi fik Frokost. Derefter blev vi på Hestevogne kørt til Eckernförde, hvor jeg var i to Nætter og en Dag.

Den 7. om Aftenen ankom vi til Faaborg på Fyn, og om Morgen den 8. sejlede vi til Sønderborg på Als, og marcherede til Korpset, som lå 2 ½ Mil derfra. Vi blev nu indkvarteret i en Landsby, hvor vi blev til Kongen kom den 13. Vi var i Teateret og her uddelte hvor Hans Majestæt Ridder- og Dannebrogskors til de tapre Krigere, som havde udmærket sig i Slaget ved Slesvig eller Oversø.

På Grund af Uroligheder i Holsten tales der om, at vi skal forblive på Fyn indtil videre. Da jeg nu, Gud være lovet og takket, er kommet på fri Fod igen, så er der en del Småting, jeg mangler for at være ordentlig påklædt. Jeg beder jer derfor om at sende mig nogle Skilling og hvis at vi skulle tage herfra, så kan I blot adressere Brevet til 2. Jægerkorps 1. Kompagni ved den danske Armé. Mit Navn kender I, men mit gamle Nummer har jeg ikke mere.

Lev vell! det ønskes af Jeres hengivne Søn.

Ole Andreasen.

7.

Faaborg 23. Oktober 1848.

Kære Moder og Søskende!

Jeg har i den sidste Tid har fået adskillige Breve fra gode Venner, så det undrer mig meget, at jeg ikke i lang Tid har fået noget fra Jer. Jeg har fået de 5 Rigsdaler, som blev mig sendt da jeg kom her til Fyn, og siden har jeg ikke fået Skrivelse hjemme fra, men derimod har jeg fået Brev fra Lars Hansen og fra Hønsekræmmerens Anders. Jeg tvivler ikke på, at I jo nok har skrevet til mig, men måske Brevet er gået fejl eller også er det på vej til mig, og i så Fald får jeg det nok.

Jeg har Hørt, at det i dag skulle afgøres, om vi skal have Krig eller Fred, og hvis det sidste bliver Tilfældet, som vi alle ønsker, så håber jeg på at komme hjem i Vinter. Dog ønsker vi ikke, at Freden skulde blive til Skade for den danske Nations Ære, og vi kunne unægtelig også have det sjovt med at slå de frække Oprørere.

Selvom at jeg ved, at I har det knapt med Penge i år, så beder jeg Jer dog, hvis jeg ikke kommer Hjem i Vinter, at sende mig en Gris at holde Jul med, da jeg hører, at I har 10 Grise.

Lev vel!

Ole Andreasen Jægerspris.

8.

Bjernegaard 1. November 1848.

Gode Venner!

Jeg kan nu give Jer den glædelige Meddelelse, at jeg snart med Guds Hjælp kommer Hjem. Jeg er nu kommet på Sjællands Grund igen. Den 29. Oktober forlod vi Fyn, og i går den 31. ankom vi til Korsør, og i dag imellem Ringsted og Sorø, hvor jeg er indkvarteret.

Den 6. skal vi hjemsendes, og jeg håber at komme hjem og spise Mortensgås, men alligevel skal I ikke gøre Jer den Ulejlighed med at hente mig, da det kunne ske sig at vi ikke blev færdige til at rejse de første Dage.

Jeg beder Jer at undskylde den dårlige Skrift, da det er skrevet i en Helvedes Hast.

Hils alle gode Venner, at jeg kommer snart.

Lev vel! det ønskes af mig.

Ole Andreasen.

9.

Mels pr. Nordborg 19. Marts 1849.

Gode Venner!

Jeg kan fortælle, at jeg er indkvarteret hos en Fisker tæt ved Stranden, og jeg fordriver Tiden med at gå på Jagt og Fiskeri, især efter Måger og Storkeunger, som her er nok af, men desværre får jeg kun lidt.

Jeg kan også fortælle, at jeg er blevet forfremmet til Underkorporal, siden jeg blev indkaldt. Jeg slog til og får 4 Rigsdaler mere om Dagen end forhen.

Jeg har set Tyskerne på deres Strandposter, og nogle af vore Folk roede i en Båd over ved deres Vagt, men uden for Geværskudvidde. Da de nærmede sig derover, kom de ud af Vagten og ned til Stranden, hvor de råbte af hinanden. Især var en Tysk Sergent, som vi har, dygtig til at skælde dem ud.

Jeg vil nu afbryde min Skrivelse og bede Dem at hilse alle gode Venner.

Ole Andreasen Jægerspris.

11.

Vestermark pr. Sønderborg 21. April 1849.

Kære Svoger!

Det Første, jeg har at fortælle Dig om er, at jeg er ved godt Helbred. Jeg har allerede været i to Fægtninger med Tyskerne, men som jeg dog, Gud være lovet, er kommet uskadt fra.

Der var en slem Træfning Langfredag, men der var jeg ikke med, ligesom jeg heller ikke var med den 13. på Dybbøl Bakke, hvor Tyskerne ganske tidlig angreb vore Forposter og drev dem tilbage til Brohovedet ved Sønderborg. Her begyndte vore Kanoner at skyde på dem, og Tyskerne sendte 16 Kanoner ned mod vore faste Batterier.

Da begyndte en heftig Artillerikamp, som var det frygteligste Uvejr, man kan tænke sig, som varede omtrent en halv Time. Det var som det heftigste Tordenvejr, Knald efter Knald, og de susende og brølende Bomber og Granater gennemkrydsede Luften i alle Retninger. Af Nysgerrighed gik vi op på Bakkerne for at betragte dette frygtelige Skuespil, men her blev det snart farligt at opholde sig, og vi måtte rømme Gården, hvor vi var indkvarteret, da vi ikke var sikre for Kuglerne.

Vi morede os med at samle de fjendtlige Kanonkugler og sende dem tilbage fra vores Batterier. Fægtningen varede en halv Time, hvorefter de skyndsomst trak sig tilbage. 10. Bataillon rykkede nu rask frem og erobrede to 12-punds Malmkanoner. Der var to kanoner mere, men der var Hjul og Lavetter skudt i stykker.

Der har i den senere Tid ikke været noget af Vigtighed med Undtagelse af en kort Våbenhvile i går på 2 Timer. Den blev af begge Sider brugt til at opsamle de Døde, som lå i Nærheden af de to tyske Kanoner.

Der var også for nogle Dage siden en stor Mængde Tyskere forsamlede i en af de afbrændte Gårdes Ruiner. Her troede de dem sikre, men 4 Bomber fra vores Batterier kom på en gang ind til dem, og kun få kom uskadt derfra. Både de sprungne Bomber og de utallige flyvende Stenstumper gjorde frygtelig Virkning.

Jeg vil nu afbryde min Skrivelse for denne Gang, og bede Dig at hilse din Kone og alle gode Venner. Lev vel! Det er mit oprigtige Ønske.

Venskabeligst

Ole Andreasen Jægerspris.

16.

Dreslette 28. Juni 1849.

Kære Svoger!

Jeg ved ikke, om Du har hørt om den mærkelige Spådom, som Pigen Fanny i Aabenraa har forudsagt, som skal ske og til dels er sket. Hun har for 12 År siden haft et Drømmesyn 7 Nætter i Træk, hvor hun tydeligt havde set Alt, som både er sket og skal ske med Krigen. Hvad der er sket, vil jeg springe over, da Du allerede ved det, men jeg vil nu fortælle hvad der skal ske:

Hun har nemlig set, at hele den danske Hær drog igennem Aabenraa Syd fra, og efter dem en mægtig russisk Hjælpehær. Det kom det til et Slag imellem Aabenraa og Haderslev, hvor der i 3 Dage skal kæmpes hårdt, men til sidst skal Tyskerne blive slået og flygte til Tyskland, og Krigen stal være forbi.

Alt det Andet, som hun har forudsagt, er indtil i dag gået i Opfyldelse. Hun er af Tyskerne arresteret, fordi hun ikke skulde spå så dårligt, men også dette havde hun forudsagt. Hun vilde endvidere vise den tyske General, hvor Slaget skulde stå, og hvilke Landsbyer der ved denne Lejlighed ville brænde af.

Jeg vil slutte min Skrivelse med kærligste Hilsener til Dig og din Familie, og bede Dig at hilse Moder og alle gode Venner.

Lev vel! det ønskes af din hengivne Ven

Ole Andreasen Jægerspris.

17.

Fredericia 10. Juli 1849.

Kære Moder og Søskende!

Jeg beder jer om ikke at blive forskrækkede ved at se dette Brev. I har formodentlig allerede Hørt Tale om det store Slag ved Fredericia den 6. Juli, og der var jeg så uheldig at blive såret i det højre Lår. Gud være lovet er det ikke er så farligt, som man skulle tro, da det kun er gået igennem Kødets, og Doktoren siger, at om 2 Måneder vil jeg være fuldkommen frisk igen.

Det var et hårdt Slag, men også det bedste, vi har ført endnu, for vi fratog Fjenden 34 Stykker Skyts og flere hundrede Geværer, og der siges henimod 3000 Fanger.

Vær ved et godt Mod, for jeg er efter Omstændighederne meget vel.

Hils alle gode Venner. Lev vel!

Ole Andreasen.

18.

Fredericia 17. Juli 1849.

Kære Svoger!

Dit Brev fra den 12. har jeg i dag modtaget, og det glæder mig, at I så hurtigt fik mit Brev, samt at I er raske. Jeg har det, Gud være lovet, efter Omstændighederne godt. Jeg kan ikke sige, at jeg føler Smerter i mit Sår eller har haft så mange Smerter, som jeg havde forestillet mig. Det Værste er, at jeg skal ligge uafbrudt på Ryggen og ikke kan vende mig af Stedet.

Doctor Sommer er meget vel fornøjet, fordi mit Sår tegner så godt, da det udmærket rent at se på. I dag har jeg fået Omslag på, og så skal det nok gå hurtigt med Kuren. Der er rigtignok meget Kød at læge, da Kuglen er gået igennem den tykkeste del af Låret og ud gennem Ballen, men på så særdeles et godt Sted, at den hverken traf Benet eller de store Pulsårer. Doktoren sagde, at jeg havde været heldig.

Lars Hansen har i al denne Tid været på Fyn, men Hans er her, og ham har jeg talt med og også Christian Bistrup og mange andre Bekendte. Jeg er flere Gange blevet overrasket med en Flaske Vin af andre Kammerater, så jeg lider ingen Nød.

Jeg vil nu slutte mit Brev og bede Dig Moder og Søskende.

Du hilses på det Venskabeligste fra din hengivne Ven og Svoger.

Ole Andreasen.

19.

Felthospitalet i Fredericia 3. August 1849.

Kære Moder, Søskende og Venner!

Jeg kan fortælle, at jeg, Gud være lovet, befinder mig meget godt efter Omstændighederne. Ganske vist må jeg ligge i samme Stilling som førhen, men alligevel er jeg godt i Bedring, har god Madlyst og har det på alle Måder godt, bortset fra, at det er hårdt at ligge så længe. Men med Tålmodighed overvinder man Alting, og jeg håber med Guds Hjælp at være fuldkommen rask til Mikkelsdag. Jeg er hjertefrisk og mangler ikke Andet end at kunne træde på mit Ben, men det håber jeg skal ske om en Måned.

Lars Hansen og Lars Jensen besøger mig daglig, og jeg mangler just heller ikke Læsning, så Tiden går tåleligt for mig.

Jeg vil nu slutte mit Brev og undskylde, at fordi det er så kort og ringe, men da jeg ikke kan bruge Blæk og Pen, fordi jeg ligger på Ryggen, så kan jeg ikke få meget til at stå på Papiret.

I hilses på det Kærligste allesammen fra mig. Lev vel!

Ole Andreasen.

20.

Fredericia 14. August 1849.

Kære elskede Moder!

Det gør mig ondt at høre, at I er så bedrøvede over min Skæbne, men jeg beder Jer at være ved et godt Mod, da Gud nok skal vende Alt til det Bedste.

Hvad mig angår, så har jeg i forrige Uge haft Koldfeber et Par Gange, og det har svækket mine Kræfter en del. Men i flere Dage har jeg nu ikke mærket til den, og jeg håber med Guds Hjælp, at den også skal blive forsvinde helt. I må ikke undres over, at jeg lader Lars Hansen skrive for mig, når han er her, da det ikke er så behageligt for mig i min faste Stilling.

Jeg ser af Sofies Brev, at Niels havde tænkt sig at rejse op til mig, men det var jo et tåbeligt Indfald, da det hverken kan hjælpe mig eller ham. Niels havde skrevet, om jeg ikke kunne skrive til Kammerherren, at hvis jeg skulle ende mine Dage her, om Niels da kunne overtage Teglværket og forsørge Jer, men skrive ham til kan jeg slet ikke.

Hvad mit Sår angår, da begynder det ikke at læges, og jeg bruger Omslag endnu.

Kære Moder, jeg beder dig ikke at sørge for meget for mig, da mine Lidelser ikke er mange. Hvis det skulle være Guds Vilje, at jeg skal lægge dø he, så går jeg glad fra denne Verden med det sikre Håb, at I nok bliver forsørget den Tid, I har tilbage. Jeg tror dog på, at jeg med Guds Hjælp nok skal komme hjem og trøste Jer, men det vil næppe ske så hurtigt, som jeg først havde regnet med.

Jeg vil bede Jer være ved godt Mod og ikke gå og sørge for meget over mig.

I hilses alle på det Kærligste fra mig, og først og sidst min Moder. Lev vel!

Ole Andreasen.

21.

Fredericia 19. August 1849.

Kære Forældre!

Jeg må med et tungt Hjerte bedrøve jer med denne Besked. Jeg har hidtil i mine forrige Breve trøstet jer angående Ole og har også selv haft en god Tro, men da jeg for 8 Dage siden kom fra Fyn, havde han haft Feberen, som jeg har fortalt i det sidste Brev. Jeg troede dog, at der kunde være Redning, men nu er der ikke mere Håb. Han bliver hver Dag dårligere, men han har ikke nogen Smerter og ligger ganske rolig.

I går var Lars Jensen og jeg derinde og talte med ham, og han mente, at det var bedst jeg ventede et Par Dage endnu, inden jeg skrev. Men i dag var jeg derinde, og da lå han og sov og lignede mere Død end Levende, og Sygevogterne sagde, at han ikke havde kunnet tale de sidste 4 Timer og havde ligget ganske rolig. Jeg måtte så forlade ham uden at tale et Ord med ham, og med Guds Hjælp varer det ikke lange, før Herren kalder ham hjem.

Jeg beder jer om at bringe hans Moder denne sørgelige Besked og trøste så godt som mulig. Ole trøstede sig ved, at hans Søskende har den Alder, at de kan forsørge sig selv, og mente ikke, at han behøvede at bede Kammerherren om, at Niels kunne blive ved Teglværket, og han kunne heller ikke skrive.

Hans civile Klæder har jeg ikke fået nogen rigtig Besked om, men de ligger indpakket på Als og Tornysteret er ved Korpset.

Hans Begravelse kan jeg ikke hædre mere end den bliver hædret efter Reglementet. Jeg vil sætte et lille Kors på hans Grav til en lille Erindring for dem, som besøger Gravstedet, hvor der senere vil blive rejst en Støtte.

Nu vil jeg ende mit Brev med en kærlig Hilsen til hans Moder, Søskende og alle Venner, som I må fortælle om Ole så snart som muligt. Trøst jer ved, at han efter Omstændighederne ikke har lidt så meget som man tror, og nu snart vil forlade denne kummerfulde Verden.

Lev vel! det ønskes af mig

L. H. Larsen

22.

Fredericia 22. August 1849.

Gode Venner!

Jeg bringer jer her den sørgelige Besked, at den algode Gud hjemkaldte jer elskede Søn og Broder Klokken 9 Aften den 19.

Oh kære Moster, vær stolt af ham som Moder og trøst jer ved, at det var for Fædrelandets hellige Sag, at han måtte dø, og at det var i den store Sejrskamp, at han fik sit Sår. Han svæver nu glad blandt de faldne Helte, som var Fædrelandet Tro indtil Døden.

Jeg har ikke haft Tid til at skrive før, men i dag har jeg bedt om fri til at følge min kære og uforglemmelige Ven til sit Graven.

Der tales om, at vi skulle hjemsendes den 24., men måske går nogle Dage endnu. Med Guds Hjælp varer det ikke længe, før jeg kan besøge jer, og jeg vil derfor afbryde mit korte Brev med en kærlig Hilsen til jer alle fra mig, jeres hengivne Ven.

L. H. Larsen